

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316010107
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8316010107.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.05.2022, v trestnej veci obžalovaného L. U., pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/25/2016 zo dňa 03.06.2021, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaný L. U. T. B. J. D. A., Z.. XX.05.1989 v Humennom, trvale bytom
F. Z. C. XXX, H. O.,

j e v i n n ý , ž e

dňa 10.05.2014 v čase okolo 04.15 hod. na Laboreckej ulici v Humennom na zastávke autobusu MHD v blízkosti bývalého podniku Zekon po tom, ako vystúpil zo strany spolujazdca z osobného motorového vozidla zn. Audi A6 ev. č. O. XXXBK, začal najprv vulgárne nadávať T. X., následne k nej priskočil a udrel ju päšťou do ľavej strany tváre, následne fyzicky napadol aj X. E., a to tým spôsobom, že ju chytil oboma rukami za bundu, sotil ju do kríkov, na čo spadla na chrbát a kým bola na zemi, tak ju kopol do oblasti pravého stehna, pričom jej spôsobil podvrtnutie Chopartovho kĺbu ľavej nohy, zranenie s dobou liečenia 12 dní, počas ktorých bola poškodená aj obmedzená v obvyklom spôsobe života, potom chytil za ruku a za ramená poškodenú T. X., otvoril zadné dvere vozidla a násilím ju vtlačil a hodil na zadné sedadlá, dvere zatvoril a s vozidlom, ktoré riadil M. B.A., odišli do obce Kochanovce smerom k bývalému poľnohospodárskemu družstvu, kde cestou na uvedené miesto poškodenú obvinený L. U. z miesta spolujazdca vodiča udieral rukami po tele a ako zastavili vozidlo, vystúpil z vozidla, prikázal T. X., aby vystúpila z vozidla, čo aj zo strachu urobila a tam ju opätovne udieral do hlavy, zobral od nej mobilný telefón a peňaženku a potom ju odviezli na Laboreckú ulicu v Humennom, kde poškodená vystúpila, pričom jej spôsobil zranenia, a to pohmoždenie ušnice, mäkkých častí okolia ušnice, okolia očnice na ľavej strane a pohmoždenie sánkového zhybu na pravej strane, pričom opakované údery okrem pohmoždením a podliatín, poškodenej X. spôsobili ľahkú, ľavostrannú vnútrošnú poruchu sluchu s pretrvávajúcimi ušnými šelestami, s dobou liečenia do 10 dní, pričom následkom konania obvineného poškodená utrpela aj miernu predĺženú depresívnu úzkostnú reakciu, ktorá si nevyžiadala práceneschopnosť,

t e d a

- dopustil sa fyzicky, verejne a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného,
- inému úmyselne ublížil na zdraví,

- inému bez oprávnenia brániť užívať osobnú slobodu

č í m s p á c h a l

- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona,
- prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona,
- prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona, § 37 písm. h) Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienične odkladá.

Podľa § 50 ods.1 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku u k l a d á obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej UNION zdravotná poisťovňa, a.s., Bajkalská 29A, 821 08 Bratislava, IČO: 36284831, škodu vo výške 1.316,64 eur a poškodenej Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s., Kúpeľná 5, Prešov IČO: 3593737874, škodu vo výške 53,19 eur.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodenú T. X., nar. XX.XX.XXXX V. O., trvale bytom E. XXX, H.. O., s nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného L. U. vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 10.05.2014 v čase okolo 04.15 hod. na Laboreckej ulici v Humennom na zastávke autobusu MHD v blízkosti bývalého podniku Zekon po tom, ako vystúpil zo strany spolujazdca z osobného motorového vozidla zn. Audi A6 ev.č. O. XXXBK, začal najprv vulgárne nadávať T. X., následne k nej priskočil a udril ju päťou do ľavej stany tváre, následne ju chytil za ruku a za ramená, otvoril zadné dvere vozidla a násilím ju vtlačil a hodil na zadné sedadlá, dvere zatvoril a s vozidlom, ktoré riadil M. B. odišli do obce Kochanovce smerom k bývalému poľnohospodárskemu družstvu, kde cestou na uvedené miesto poškodenú obvinený L. U. z miesta spolujazdca vodiča udieral rukami po tele a ako zastavili vozidlo, vystúpil z vozidla, prikázal T. X., aby vystúpila z vozidla, čo aj zo strachu urobila a tam ju opätovne udieral do hlavy, zobral od nej mobilný telefón a peňaženku a potom ju odviezli na Laboreckú ulicu v Humennom, kde poškodená vystúpila, pričom jej spôsobil zranenia, a to pohmoždenie ušnice, mäkkých častí okolia ušnice, okolia očnice na ľavej strane a pohmoždenie sánkového zhybu na pravej strane, pričom opakované údery okrem pohmoždením a podliatín, poškodenej X. spôsobil ľahkú, ľavostrannú vnútrošnú poruchu sluchu s pretrvávajúcimi ušnými šelestami, úraz z ORL hľadiska ako ľahký, s dobou liečenia do 10 dní, pričom následkom konania obvineného poškodená utrpela aj následnú ľahkú ujmu na zdraví, nakoľko súdnoznaleckým dokazovaním znalcami z odboru psychiatria bolo zistené, že poškodená následkom prežitej udalosti s obvineným L. U. trpela predĺženou depresívnou úzkostnou reakciou v rámci adaptačnej poruchy, pričom z psychiatrického hľadiska ide o duševnú poruchu zdravia, ktorej liečba trvá dlhšie ako 42 dní, avšak poškodená následkom tejto duševnej poruchy zdravia, nebola obmedzená v obvyklom spôsobe života po dobu dlhšiu ako 42 dní a zároveň, po tom, ako vulgárne vynadal T. X. a túto fyzicky napadol, následne fyzicky napadol aj X. E., a to tým spôsobom, že ju chytil oboma rukami za bundu, sotil ju do kríkov, na čo spadla na chrbát a kým bola na zemi, tak ju kopol do oblasti pravého stehna, čím jej spôsobil podvrtnutie Chopartovho kĺbu ľavej nohy, zranenie s dobou liečenia 12 dní, počas ktorých bola poškodená aj obmedzená v obvyklom spôsobe života.

Za to mu podľa § 183 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 41 ods. 1, § 36 písm. j), l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona mu výkon trestu podmienenečne odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním sa v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zákona obžalovanému počas skúšobnej doby uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému aj povinnosť zaplatiť poškodenej Union zdravotná poisťovňa, a.s. škodu vo výške 1.316,64 eur a poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. škodu vo výške 53,19 eur. Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodenú T. X. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania uviedol, že považuje rozsudok v celom rozsahu za nezákonný a nedôvodný, pretože skutočnosti tam uvedené sa nezakladajú na pravde a s kvalifikáciou skutku ako zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona vo vzťahu k poškodenej T. X. a s právnou kvalifikáciou skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona vo vzťahu k poškodenej X.. E., z ktorých bol uznaný za vinného, nesúhlasí, nakoľko z vykonaného dokazovania je zrejmé, že sa uvedeného trestného činu nedopustil. Ďalej uviedol, že rozsudok napáda pre neúplnosť a nejasnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, pretože sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a má za to, že nebol zistený skutkový stav bez dôvodných pochybností. Nesúhlasil s právnou kvalifikáciou skutku ako zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona vo vzťahu ku poškodenej T. X. a s právnou kvalifikáciou skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona vo vzťahu k poškodenej X.. E.. V zmysle § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, trestného činu obmedzovania osobnej slobody sa dopustí ten, kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu a tento čin spácha násilím, hrozbou bezprostredného násillia alebo inej ťažkej ujmy. Bránením v užívaní osobnej slobody je zásah do osobnej slobody zaručenej ústavou (čl. 16 a 17), ktorým sa znemožňuje voľný pohyb osoby, hoci len na krátky čas, ak sa toto obmedzovanie nedá ľahko prekonať (napr. uzavretie v miestnosti alebo v budove, znemožnenie pohybu zviazaním končatín, odňatie bariel invalidovi, zvieraním v náručí a pod.). Z uvedeného, podľa názoru odvolateľa, vyplýva, že v prípade T. X. nešlo o obmedzenie jej osobnej slobody, nakoľko z auta obžalovaného mohla kedykoľvek vystúpiť, čo navyše preukazuje aj to, že on sedel na mieste spolujazdca, t. j. pred poškodenou. Ak by jej chcel brániť v užívaní osobnej slobody, sadol by si vedľa nej, aby vystúpiť nemohla. Podľa § 138 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu násilím, hrozbou bezprostredného násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy. Druhým objektom je osobná sloboda fyzickej osoby, chápaná ako voľný, ničím neobmedzovaný pohyb človeka, ktorý sa na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť, kde a po aký čas sa bude fyzicky zdržiavať, resp. kde sa zdržiavať nebude. Objektom je teda osobná sloboda v zmysle voľného pohybu fyzickej osoby. Bránenie v užívaní osobnej slobody je taký zásah, ktorý znemožňuje alebo obmedzuje voľný pohyb fyzickej osoby a zároveň jej zabráňuje o svojom pohybe slobodne rozhodovať. Môže sa jednať o protiprávne uzatvorenie v miestnosti či súbore miestností, znemožnenie pohybu zviazaním, pripútaním k inému predmetu, zvieraním v náručí, či iným držaním tela atď. Toto obmedzenie pohybu nesmie byť ľahko prekonateľné, teda vyznačuje sa určitou intenzitou, ktorá spôsobuje obeti problémy pri prekonávaní obmedzenia. Vzhľadom na uvedený výklad je zrejmé, že závažnejší spôsob konania v zmysle § 183 ods. 2 písm. a) Tr. zákona spočívajúci s poukazaním na § 138 písm. d) Tr. zákona v použití násillia je kvalifikačným znakom základnej skutkovej podstaty podľa ods. 1 § 183. Použitie násillia zo strany obžalovaného voči T. X. je ďalej obsiahnuté aj v rámci trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko k poškodeniu zdravia môže dôjsť len za použitia určitého druhu násillia, preto má za to, že nemožno jeden a ten istý znak konania obžalovaného použiť aj ako kvalifikačný znak podmieňujúci použitie vyššej trestnej sadzby aj ako znak ďalšieho trestného činu. Sám konajúci súd uvádza, že uznal obžalovaného za vinného aj zo spáchania zločinu obmedzovania osobnej slobody, pretože do pozície osoby s obmedzenou slobodu ju dostal práve on nielen jej postrkovaním smerom k automobilu, ale aj realizovanými vyhrážkami, nadávkami, ba aj fyzickým napadnutím, pod vplyvom ktorých sa stala bojzlivou a ustráchanou. Podľa § 38 ods. 1 Tr. zákona, na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Uvedené ustanovenie upravuje konkurenciu okolností, ktoré môžu byť súčasne zákonnými znakmi základnej

skutkovej podstaty i kvalifikovanej skutkovej podstaty. Pri takejto konkurencii platí zásada, podľa ktorej má prednosť použitie určitej okolnosti len ako kvalifikačného znaku základnej skutkovej podstaty pred jej iným použitím. Z uvedeného vyplýva, že určitú okolnosť, ako prísnejší kvalifikačný znak možno použiť iba vtedy, ak nie je obsiahnutá v základnej skutkovej podstate. (Odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Tdo 49/2011, zo dňa 24.11.2011). V posudzovanej veci pri zločine obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona, v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa ods. 2 písm. a) je kvalifikačným znakom v zmysle § 138 ods. 1 písm. d) Tr. zákona násilie, hrozba bezprostredného násillia alebo hrozba inej ťažkej ujmy. Na druhej strane, zákonným znakom aj základnej skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona je dopustenie sa výtržnosti alebo hrubej neslušnosti slovnou alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom najmä tým, že páchatel napadne iného. V zmysle R 44/90 sa výtržnosťou podľa ustanovenia § 364 Tr. zákona rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom narušuje verejný pokoj a poriadok a je preň typický zjavne neúctivý a nezriadený postoj páchatela k zásadám občianskeho spolunažívania. Ide spravidla o násilný alebo slovný prejav takého charakteru, že hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných. Z uvedeného je podľa odvolateľa zrejmé, že tu dochádza k prelínaniu kvalifikačných znakov, preto osobitný kvalifikačný znak - závažnejší spôsob konania pri zločine obmedzovania osobnej slobody nemožno použiť. (Odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Tdo 49/2011, zo dňa 24.11.2011). Ďalej odvolateľ uviedol, že v znaleckom posudku č. 6/2014, ktorý bol v tejto veci vypracovaný F. Z. E., C., znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie otorinolaryngológia (ORL), zapísaným v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR sa na strane 6, v časti c) - rozprava uvádza: „Je takmer nepravdepodobné, že takýto úraz, pri ktorom nedôjde ku zlomenine lebečnej spodiny spôsobí úplnú hluchotu, a preto je potrebné vylúčiť účelové jednanie (tendencia ku agravácii). Podozrenie z účelového jednania navodzuje i teatrálné natáčanie hlavy zdravým uchom ku vyšetrovateľovi počas znaleckého vyšetrenia, čo v prípade úplne zdravého pravého ucha a štandardnej komunikácii v uzavretom priestore, kde sa zvuk šíri difúzne nemá fyzikálno-medicínsky podklad. Posledná veta tejto časti: „Výbavnosť reflexov strmienkového svalu je na oboch stranách prítomná, čo vylučuje úplnú stratu sluchu.“ Ďalej znalec v závere svojho znaleckého posudku v odpovedi na 3. otázku uviedol, že pri úraze nedošlo k poškodeniu životne dôležitých orgánov, nedošlo ani k ťažkej ujme na zdraví. Tieto závery znalec potvrdil aj pri osobnom výsluchu na pojednávaní dňa 03.06.2021, kde zároveň potvrdil aj sklon poškodenej ku nadhodnocovaniu, zveličovaniu svojich zdravotných ťažkostí. Dôkazom toho, že poškodená sa snaží zveličovať svoje zdravotné ťažkosti je podľa názoru odvolateľa aj lekárska správa, zo dňa 01.06.2021 predložená na hlavnom pojednávaní dňa 03.06.2021, ktorou chcela preukázať pretrvávajúce zdravotné ťažkosti. Po oboznámení sa s predloženou lekárskou správou znalec konštatoval, že vylučuje akúkoľvek asociáciu s úrazom z roku 2014. Vzhľadom k uvedenému, ako aj k tomu, že poškodená je príslušníčkou PZ, je zrejmé, že poškodená neutrpela konaním obžalovaného tak závažnú fyzickú a psychickú ujmu, akú prezentovala v konaní pred súdom, nakoľko podmienkou prijatia do PZ je 100 % zdravotný, ako aj 100 % psychický stav uchádzača.

Tieto skutočnosti prinajmenšom preukazujú účelovosť jednania, ako aj výpovedí poškodenej, s cieľom čo najviac poškodiť obžalovaného. Na základe vyššie uvedených skutočností má za to, že skutok, z ktorého bol uznaný za vinného, nie je možné kvalifikovať ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona. Ku skutku vo vzťahu k poškodenej X. E. uvádzal, že skutočnosti, ktoré uviedli vo svojich výpovediach T. X. a X. E., že mal údajne poškodenú X. E. kopnúť a podľa slov T. X. aj niekoľkokrát, sa nepreukázali, nakoľko znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia F. L. Q. v závere svojho znaleckého posudku č. 49/2014 v bode I.5 uvádza, že počas odborného vyšetrenia poškodenej na chirurgickej ambulancii Nemocnice A. Leňa Humenné, n.o., nebolo okrem vyššie uvedeného poranenia v oblasti chodidla ľavej dolnej končatiny zistené žiadne iné poranenie (napr. v oblasti stehna pravej dolnej končatiny, kde poškodená poukazovala na kopnutie do pravého stehna). Zároveň znalec pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 31.10.2017 uviedol, že „takéto poranenie ako hodnotíme, môže vzniknúť pri páde dozadu, kým sa nachádza v strede chodidla, je vylúčený z nejakého neprimeraného pohybu, pretože pri páde dozadu vzniká neprimeraný pohyb v členkovom kĺbe.“ Na základe uvedeného záveru znalca je podľa odvolateľa zrejmé, že poškodená T. X. a poškodená X. E. uviedli nepravdivé skutočnosti, pokiaľ vypovedali, že obžalovaný mal X. E. údajne kopnúť a ich výpovede sú v tomto ohľade klamlivé, dohodnuté a účelovo vykonštruované voči jeho osobe. V zmysle § 156 ods. 1 Tr. zákona, prečin ublíženia na zdraví je úmyselným trestným činom a podľa § 15 Tr. zákona je trestný čin spáchaný úmyselne, ak páchatel a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený.

Vzhľadom k uvedeným zákonným ustanoveniam má za to, že voči poškodenej X. E. sa obžalovaný nedopustil trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko neboli naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu, pretože z jeho strany nešlo o úmyselné konanie. Proti posudzovaniu otázky trestno-právnej zodpovednosti je rovnako dôležité posudzovať splnenie všetkých zákonných znakov objektívnej a subjektívnej stránky, ako aj reflektovať na okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť a protiprávnosť činu. Na základe vyššie uvedených skutočností má za to, že skutok, z ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného, nie je možné kvalifikovať ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, preto žiadal zmeniť právnu kvalifikáciu skutku vo vzťahu ku poškodenej X. E. na prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Na podklade všetkých vykonaných dôkazov je, podľa názoru odvolateľa, dostatočne odôvodnený záver, že obžalovaný sa nedopustil trestných činov tak, ako je uvedené vo výroku napádaného rozsudku. Na základe uvedených skutočností má za to, že pokiaľ súd uznal obžalovaného za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d) Tr. zákona, konal tak v rozpore so základnými zásadami trestného konania, a to najmä so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, so zásadou stíhania len zo zákonných dôvodov a taktiež aj so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Z vyššie uvedeného je podľa odvolateľa zrejmé, že súd zistil skutkový stav nesprávne a neúplne, s uvedenými okolnosťami významnými pre rozhodnutie sa nevysporiadal, čím následne nesprávne právne posúdil zistený skutok. Okresný súd teda jednotlivé dôkazy vyhodnotil nesprávne, preto je napádaný rozsudok nezákonný a nesprávny. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, najmä na dokazovanie vykonané pred súdom prvého stupňa, na výpovede svedkov má za to, že nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek najmenších pochybností preukázané, že obžalovaný spáchal uvedené skutky tak, ako sa mu kladú za vinu. Pokiaľ výpoveď M. B. posúdil konajúci súd ako neobjektívnu pre jeho neštandardný vzťah s obžalovaným, je na mieste, aby rovnako nazeral aj na výpovede X. E. T. F. L.Č. pre ich blízky vzťah k T. X.. Trestným činom podľa § 8 Tr. zákona je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Z pohľadu právnej teórie je trestný čin definovaný komplexom objektívnych a subjektívnych znakov, ktoré v súhrne vytvárajú skutkovú podstatu konkrétneho trestného činu. Vznik trestno-právnej zodpovednosti je podmienený záverom, že v skutku ako reálne prejavujúcom sa deje možno spoľahlivo identifikovať prítomnosť všetkých obligatórnych znakov príslušnej skutkovej podstaty trestného činu.

Proti posudzovaniu otázky trestno-právnej zodpovednosti je rovnako dôležité posudzovať splnenie všetkých zákonných znakov objektívnej a subjektívnej stránky, ako aj reflektovať na okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť a protiprávnosť činu. Má za to, že na základe vykonaného dokazovania nebolo preukázané, aby sa obžalovaný dopustil trestných činov tak, ako je uvedené vo výroku napádaného rozsudku, preto žiada, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a v zmysle § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám rozhodol vo veci tak, že zmení právnu kvalifikáciu skutku v zmysle podaného odvolania.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci bolo po tom, čo bol predchádzajúci rozsudok okresného súdu krajským súdom zrušený a vrátený okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, doplnené dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Dôkazy prvostupňový súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkovým záverom.

Aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, sa stal a že tento obžalovaný spáchal, aj keď tento jeho spáchanie sčasti poprel.

Obžalovaný priznal, že sa v čase a na mieste skutku nachádzal, ako aj to, že vystúpil z motorového vozidla a že medzi ním a jeho vtedajšou priateľkou T. X. došlo k hádke a že túto trikrát udrel. Poprel však, aby spôsobil poranenie aj poškodenej X. E., ktorú iba odsotil, taktiež poprel, aby počas jazdy autom obmedzoval na osobnej slobode T. X., keď táto nastúpila do vozidla dobrovoľne, ako aj poprel, že by ju napádal, keď uviedol, že iba došlo k hádkam pretože táto ho zavádzala a klamala mu o tom, kde sa v tom čase nachádza, keď mala byť práceneschopná, pričom tvrdila, že je doma a išla spať. Nesúhlasil so spôsobom života, ktorý viedla, že s kamarátkami ponocovala a užívala alkohol a marihuanu.

Zo spáchania skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a krajský súd v tomto rozsudku upravil, je však obžalovaný v celom rozsahu usvedčovaný predovšetkým výpoveďou poškodenej T. X., pričom jej výpoveď o tom, že v inkriminovaný deň išla spolu s priateľkami X. E. T. F. L.D. z OMV v Humennom, pričom pri zastávke MHD zastavilo vozidlo, z ktorého zo strany spolujazdca vystúpil obžalovaný, začal ich vulgárne napádať, načo poškodenú X. udrel pästou do tváre a následne chytil za bundu, sotil do kríkov, a kopol do stehna X. E. a vylial na ňu fľašu vína s tým, že potom násilím vtiahol za rameno do vozidla poškodenú X., ktoré vozidlo riadil M. B. a vozidlo patrilo obžalovanému. Tieto skutočnosti potvrdila nielen Alexandra Ploranská, ale zhodne vypovedali aj svedkyne X. E.Á. a F. L.Č.. Tu krajský súd konštatuje, že tieto ich výpovede boli konzistentné, pričom bezprostredne po skutku, ako to vyplýva z lekárskeho správ z ošetrenia, tak T. X., ako aj X. E. išli nielen na lekárske ošetrenie, ale po ošetrení T. X. podala trestné oznámenie, ich výpovede boli v priebehu celého vyšetrovania, ako aj konania pred okresným súdom, konzistentné. Je treba zdôrazniť skutočnosť, že svedkyňa poškodená X. E. už pri svojom výsluchu dňa 11.05.2014 zhodne s tým, ako uvádzala, že ju bolí noha, vypovedala, že obžalovaný si ju pritiahol k sebe a tak ju sotil do kríkov. Následne priebeh, čo sa dialo v taxíku, popisovala svedkyňa poškodená T. X..

Vo veci bol vypočutý aj svedok M. B., tento priznal, že ako vodič išiel s obžalovaným do Humenného, pričom videli tri dievčatá, obžalovaný mu povedal, aby zastavil, pretože tam videl priateľku a išiel k ním vonku. Dievčatá boli podnapité, on sedel v aute a začala medzi obžalovaným a poškodenu X. výmena názorov, taktiež svedok tvrdil, že X. si do auta sadla dobrovoľne, obžalovaný zatvoril dvere, povedal, aby išli na Kochanovce, obžalovaný s poškodenu sa cestou hádali a ďalej svedok uviedol, že poškodená dala obžalovanému svoj telefón, taktiež uviedol, že vystúpili vonku na mieste, kde mu obžalovaný povedal, kde ďalej pokračovali hádky, avšak on nevidel, čo sa tam deje. Svedok poprel, aby v jeho prítomnosti dochádzalo k nejakému násiliu vo vzťahu k T. X..

V tomto smere sa krajský súd stotožňuje s názorom okresného súdu, ktorý uviedol, že samotný obžalovaný priznal, že trikrát udrel X., taktiež všetky tri svedkyne uviedli, že na mieste, kde dochádzalo k napádaniu X. v Humennom, bolo pouličné osvetlenie a všetky tri toto napádanie veľmi dobre videli, na druhej strane svedok B. tvrdil, že z auta videl, že nesú tieto tri dievčatá fľašu a že sa potácali, ale nevidel útoky. Taktiež obžalovaný sa priznal, že E. sotil a tá spadla na zem. Keď svedok B. nič také nevidel, vypovedal v rozpore aj so samotným obžalovaným, preto sa javí aj krajskému súdu výpoveď tohto svedka ako nedôveryhodná, vykonaná v snahe pomôcť obžalovanému.

Napokon výpovede svedkýň poškodenej a F. L. sú v súlade aj so závermi znaleckého posudku znalca z odboru otorinolaryngológia, ktorý po doplnení znaleckého posudku skonštatoval, že poškodená utrpela ľahký úraz v zmysle otras labyrinthu s následnou náhlou ľavostrannou vnútrošnou poruchou sluchu sprevádzanou ušnými šelestami, ktorý si vyžiadal dĺžku liečenia maximálne 10 dní. Týmto boli odstránené rozpory v predchádzajúcom znaleckom posudku, ktorý vychádzal z lekárskeho správ, ako aj z listinných dôkazov, ktoré predložila v predchádzajúcom konaní krajskému súdu obhajoba, ktorá konštatovala, že svedkyňa X. bola prijatá na policajnú akadémiu, z čoho podľa nich plynulo, že táto nemohla utpieť trvalé poškodenie sluchu, pretože v opačnom prípade by nebola prijatá na túto akadémiu. Znalec z odvetvia otorinolaryngológia na základe doplneného dokazovania nakoniec ustálil zdravotný stav poškodenej ako ľahkú ujmu na zdraví.

Napokon výpovede poškodenej potvrdzujú aj lekárske správy, ako aj v prípade svedkyne X. výpoveď znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, ktorý uviedol, že X. E. dňa 10.05.2014 utrpela podvrtnutie jedného z kĺbov chodidla ľavej nohy, pričom táto sa na toto ochorenie liečila 12 dní, čo je adekvátne doba. Uvedené poranenie mohlo vzniknúť mechanizmom, ako uviedla E., že obžalovaný si ju potiahol bundou k sebe a prudko ju potom sotil, na čo ona spadla. Pokiaľ obhajoba namietala, že táto svedkyňa je nevierohodná, pretože nikde v lekárskeho správach sa nekonštatovalo aj

poranenie stehna, do ktorého mala byť kopnutá obžalovaným, tu krajský súd konštatuje, že ani v tomto smere nie je možné konštatovať nevierohodnosť tejto svedkyne, pretože táto svedkyňa už 11.05.2014 pred policajným orgánom uvádzala, že má veľkú modrinu na stehne nohy, pričom skutočnosť, že toto nebolo zadokumentované pri prvotnom ošetrení, respektíve, že vyšetrovateľ nevykonal prehliadku tela, neznamena, že k vzniku tohto poranenia nedošlo, keďže už samotná svedkyňa sa pred vyšetrovateľom bezprostredne po skutku na toto poranenie sťažovala. V tomto smere krajský súd nezistil dôvod, prečo by tejto svedkyni neveril.

Napokon skutočnosti, že poškodená X. ku skutku vypovedala tak, ako skutok prebiehal, nasvedčuje aj záver znalkyne z odboru psychológia, ktorá vyšetrila T. X. s tým, že táto je schopná správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežité udalosti, nezistila u nej sklon skresľovať výpoveď. Taktiež znalkyňa konštatovala, že poškodená mala po skutku psychické ťažkosti, pocity strachu, bezmocnosti, depresie, desivé sny, poruchy spánku, nevedela sa sústrediť, sociálne sa izolovala, trpela impulzívnosťou, bola zloštná, plačlivá a podrobovala sa psychiatrickej liečbe, o čom svedčia aj lekárske správy z psychiatrickej ambulancie.

K výpovedi svedkyne F. U., matky obžalovaného, krajský súd konštatuje, že táto popisovala celkový vzťah medzi jej synom obžalovaným L. U. a jeho vtedajšou priateľkou, poškodenou T. X., o ktorej uviedla, že táto pochádzala z rozvrátenej rodiny, mala psychické problémy, nevedela sa sústrediť v škole, požívala alkohol a bola finančne závislá na obžalovanom, následne hodnotila priebeh udalosti tak, ako jej ich popísal obžalovaný L. U.. Tu krajský súd konštatuje, že ide o hodnotenie situácie z pohľadu matky obžalovaného, pričom táto nebola bezprostredne svedkom skutku, ktorý je predmetom obžaloby. Ani prípadné nevhodné správanie sa alebo povahové vlastnosti poškodenej však nemôžu vyvíňovať obžalovaného z prípadného skutku.

Znalec z odvetvia psychiatria skonštatoval, že poškodená T. X. v dôsledku konania obžalovaného utrpela mierny stupeň depresívnej úzkostnej reakcie, išlo o prechodnú poruchu, pričom však znalec skonštatoval, že poškodená neužívala lieky tak, ako jej boli predpísané a nechodila na kontroly k psychiatrovi pravidelne. Krajský súd konštatuje, že poškodená T. X. v dôsledku psychických problémov nebola práceneschopná, respektíve, že chodila riadne do školy, z tohto dôvodu nie je možné jednoznačne ustáliť, že v dôsledku prežitých udalostí táto utrpela poruchu zdravia, v dôsledku ktorej by bolo zasiahnuté do inak riadneho spôsobu života tak závažným spôsobom, aby išlo o poruchu zdravia, keď nebolo možné v tejto súvislosti stanoviť dĺžku práceneschopnosti a poškodená nebrala predpísané lieky ani sa nedostavovala pravidelne na kontroly k lekárovi.

Napokon skutočnosť, že poškodená T. X. bola 10.05.2014 pobitá na tvári, jednoznačne, okrem lekárskeho správy a záverov znaleckého posudku, preukazuje aj zápisnica o prehliadke tela a predovšetkým fotodokumentácia, kde je zrejмый rozsah poranenia tvárovej časti a poranenie hlavy okolia ucha na ľavej strane.

Na základe takto vykonaných dôkazov, ako aj ďalších dôkazov, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu a ktoré boli vykonané v konaní pred okresným súdom, potom krajský súd konštatuje, že aj svedkyne, priateľky poškodenej T. X., a to X. E., poškodená a F. L., aj poškodené, pri konfrontáciách v prípravnom konaní, ktoré boli na hlavnom pojednávaní riadne prečítané, jednoznačne usvedčovali zo spáchania skutku tak, ako sa mu kládlo obžalobou za vinu, obžalovaného. Krajský súd nezistil žiadny dôvod, prečo by neuveril výpovediam týchto poškodenej, ktoré boli, ako krajský súd konštatuje, konzistentné a ktoré vypovedali aj v prípravnom konaní pri konfrontácii rovnako. Za zmienku stojí aj výpoveď svedkyne X. E. zo dňa 25.07.2014, ktorá pri konfrontácii uviedla, že „prišiel si s nadávkami, vystúpil si z auta, utekal si s nadávkami k Q., túto si udrel päťou po tvári, potom si prišiel ku mne, rukami si ma najprv pritiahol k sebe, hodil si ma cez kríky, pri dopade na zem si ma kopol do pravého stehna, vyliat si mi na hlavu víno, potom si prišiel ku F., povedal si jej, aby sa nebavila s takými kurvami, ako sme my, teda ja a Q.T., následne si chytil Q. za rameno a začal si ju tlačiť smerom k autu, do auta, ty si nastúpil do auta dopredu a ušli ste autom preč“. Rovnako tak pri konfrontácii vypovedala svedkyňa F. L.. Taktiež zo zápisnice o konfrontácii medzi obžalovaným L. U. a T. X., ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní, vyplýva, že po ceste sa hádali v aute, ako aj, že počas cesty autom jej vytrhol telefón, peňaženku, vulgárne jej nadával a opakovane ju rukou udieral po tvári, ako aj, že keď zastavili v Kochanovciach, jej obžalovaný vrazil do tváre, do brucha, na čo ona stratila dych.

Vychádzajúc z takto vykonaného dokazovania nemal ani krajský súd dôvod poškodeným a svedkyňi L. neveriť, naopak, obžalovanému a M. B., pokiaľ tento uvádzal, že nič nevidel, pretože bola tma alebo udalosti neboli blízko neho, týmto neveril.

Prvostupňový súd skutkový stav, aj podľa názoru krajského súdu, ustálil správne, krajský súd však skutok upravil tak, že útok na poškodenú E. v skutku uviedol v poradí ako sa odohral, teda ešte predtým, než poškodená X. bola vtlačená do auta. Okresným súdom uvedený skutok bol v tomto smere zmätočný, keďže útok na poškodenú E. sa neodohral po návrate poškodenej X..

Krajský súd sa stotožnil aj so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, keď tento kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, a to tak vo vzťahu k poškodenej T. X., ako aj vo vzťahu k poškodenej X. E.. Tu neobstojí obrana obžalovaného, že tento nemal v úmysle poškodiť na zdraví X. E.. V tomto smere konal minimálne vo forme nepriameho úmyslu, pretože bolo jednoznačne preukázané, že tým, akým spôsobom viedol útok proti X. E., vedel, že svojím konaním jej môže ublížiť na zdraví alebo ohroziť jej zdravie a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený, predsa, keď obžalovaný prudko k sebe pritiahol poškodenú E., hodil ju do kríkov a následne kopol do nohy, musel počítat s tým, že jej môže spôsobiť poranenie. Pokiaľ prokurátor namietal pred odvolacím súdom skutočnosť, že skutok je sformulovaný tak, že sa javí ako keby kopnutím do stehna bolo spôsobené poranenie, v dôsledku ktorého bola X. E. ošetrovaná a práceneschopná, tu krajský súd konštatuje, že tento skutok je možné charakterizovať aj tak, že pri celkovom tomto útoku došlo k takémuto vzniku poranenia, pričom je jednoznačné, že k nemu došlo pri pritiahnutí poškodenej obžalovaným k sebe, keď táto prudko stúpila na ľavú nohu. Skutočnosť, že došlo pri tomto napadnutí k vzniku tohto poranenia, jednoznačne vyplýva už od prvého ošetrenia poškodenej X. E. pred lekárom, kde sa táto sťažovala na bolesť ľavého chodidla, lekár aj konštatoval toto poranenie a následne aj pri opakovaných kontrolách toto bolo opakovane potvrdzované, pričom X. E. jednoznačne uviedla, že toto poranenie vzniklo v dôsledku konania obžalovaného. Pokiaľ obžalovaný napadol poškodenú E. a poškodenú X. na mieste prístupnom verejnosti, dokonca vo vzťahu k E., túto aj polial vínom, bol takisto krajský súd toho názoru, že správne súd prvého stupňa toto konanie obžalovaného kvalifikoval vo vzťahu k obidvom ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Tr. zákona.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného vo vzťahu k poškodenej X., pokiaľ túto násilne vtlačil do auta, krajský súd toto konanie kvalifikoval na rozdiel od okresného súdu len ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona.

Podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona, kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu, potrestá sa odňatím slobody na 6 mesiacov až 3 roky.

Podľa § 183 ods. 2 Tr. zákona, odňatím slobody na 3 roky až 8 rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 po a) závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. d) Tr. zákona, závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu násilím, hrozbou bezprostredného násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zákona, na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

V uvedenej trestnej veci pri trestnom čine obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa ods. 2 písm. a) je kvalifikačným znakom v zmysle § 138 písm. d) Tr. zákona násillie, hrozba bezprostredného násillia alebo hrozba inej ťažkej ujmy. Na druhej strane, zákonným znakom základnej skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, ako aj § 156 ods. 1 Tr. zákona je takisto násillie. Dochádza tu k prelínaniu kvalifikačných znakov, preto osobitný kvalifikačný znak, závažnejší spôsob konania pri zločine obmedzovania osobnej slobody, nemožno použiť. Preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, teda aj vo výroku o vine a konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona. Pri takejto konkurencii platí zásada, podľa

ktorej má prednosť použitie určitej okolnosti len ako kvalifikačného znaku základnej skutkovej podstaty pred jej iným použitím. Z uvedeného vyplýva, že určitú okolnosť ako prísnejší kvalifikačný znak možno použiť iba vtedy, ak nie je obsiahnutá v základnej skutkovej podstate, pričom zmyslom jednočinného súbehu trestných činov je čo najlepšie právne kvalifikovať skutok. Z tohto dôvodu potom krajský súd nekvalifikoval konanie obžalovaného aj ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 2 písm. a) Tr. zákona /uznesenie Najvyššieho súdu SR 5Tdo/49/2011 zo dňa 24.11.2011/.

Pri ukladaní trestu zohľadnil krajský súd účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého, má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pričom trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, a prihliadal aj na zásady ukladania trestov vyplývajúce z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, ako aj na okolnosti prípadu.

Správne prvostupňový súd rozhodol, pokiaľ u obžalovaného zistil podľa § 36 písm. j) Tr. zákona poľahčujúcu okolnosť, že obžalovaný v minulosti viedol riadny život, keďže tento v odpise z registra trestov nemal doposiaľ žiadny záznam. Pochybil však prvostupňový súd, pokiaľ obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť aj podľa § 36 písm. l) Tr. zákona, teda, že sa žalovaný k spáchaniu trestného činu priznal a tento úprimne oľutoval, keďže obžalovaný sa nepriznal k celému skutku, ale len k časti skutkov. Obžalovanému prítiažovalo, že spáchal viac trestných činov, teda správne okresný súd priznal obžalovanému prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona. Keďže však krajský súd vzhľadom na zmenu právnej kvalifikácie menil aj výšku trestu, bol krajský súd toho názoru, že nedošlo tým, že bol určený iný pomer prítiažujúcich a poľahčujúcich okolností, k zhoršeniu postavenia obžalovaného. Na základe uvedeného preto uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, ktorého výkon podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 18 mesiacov. Takýto trest považuje krajský súd za primeraný, a to vzhľadom aj na časový odstup od spáchania skutku. Na druhej strane nebolo namieste ukladať obžalovanému iný druh trestu ako trest odňatia slobody (s podmiennečným odkladom pre jeho výkon) vzhľadom na charakter a závažnosť trestného činu, ako aj intenzitu útoku obžalovaného.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, túto si zdravotné poisťovne uplatnili riadne a včas z titulu úhrady liečebných nákladov poškodených, škodu aj riadne a správne zdokladovali, preto krajský súd rovnako ako okresný súd zaviazal obžalovaného k náhrade tejto škody. Poškodenú T. X. s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, keďže táto proti rozsudku okresného súdu nepodala odvolanie a len na základe odvolania obžalovaného nebolo možné rozhodnúť v jeho neprospech.

Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné na základe odvolania podaného obžalovaným napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. poriadku v celom rozsahu zrušiť a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku zmeniť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.